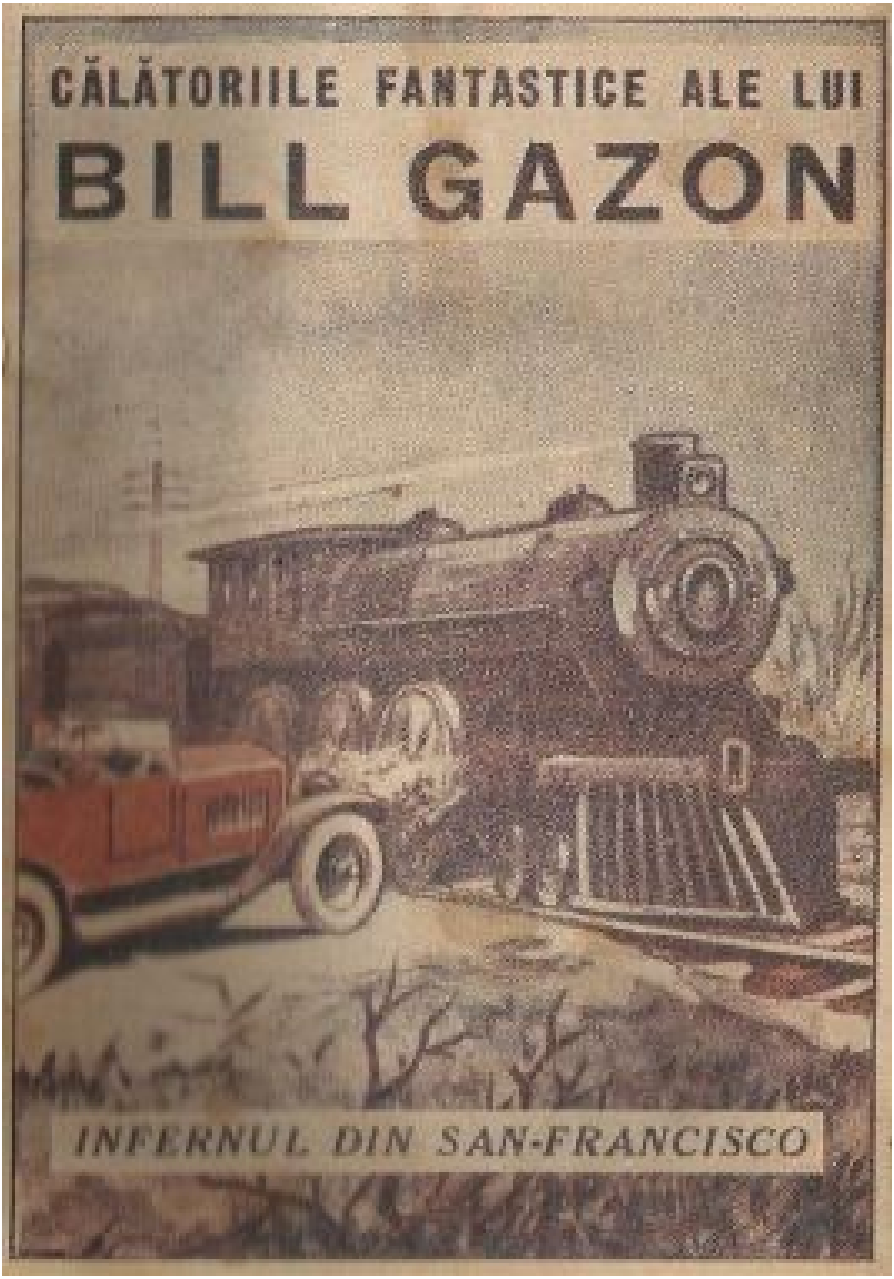
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
INFERNUL DIN SAN-FRANCISCO

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

INFERNUL DIN SAN-FRANCISCO

Nr. 29

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

INFERNUL DIN SAN-FRANCISCO

Capitolul 1

Allo, Master !

Şoselele americane sunt - în deosebi în preajma oraşelor - ori aşa de îngrijite că e o adevărată plăcere să călătoreşti pe ele, ori îţi amintesc, ca şi cum ar fi reproduse pe un film, de cele din Polonia : groapă lângă groapă şi printre ele bălţoace formate de ploaie.

În toate locurile acestea unde trăsurile se împotmolesc se grăbesc să apară fermieri cu cai de-ai lor, spre a scoate din gropi trăsura, în schimbul câtorva dolari; o afacere rentabilă pentru fermierii de prim-prejur, cari, ca şi cum s'ar fi unit într'un cartel, au fixat anumite tarife. Frate ca frate, dar brânza-i pe bani. Şi banul n'are miros.

Judecând însă altminteri, oamenii sunt în dreptul lor, căci îţi fac un serviciu fără de care ai fi în trista situaţie de a rămâne văduvit de ve-hicul şi oricât ai înjura de toţi Dumnezeii, după obiceiul celor care suferă

asemenea pătărănie, ai fi nevoit să te laşi păgubaş şi să-ţi continui calea apostoliceşte.

Bill Gazon şedea la volanul automobilului pe care-l cumpărase în Santa-Fé, uitându-se îngrijat la şosea. Lângă el şedea prietenul său, Negrul Sam, care-şi încerca tăria colţilor cu o bucată de tabac de mes-tecat.

Faţa lui Bill Gazon se întuneca tot mai mult.

Tocmai venea iarăşi un loc pe care-l puteai indica pe bună drep-tate ca un fel de capcană de automobile; o groapă imensă, în care era în-că apă din ultima ploaie. N'ar putea, oare, trece peste ea cu viteză spo-rită ?

Şi porni cu cea mai mare iuţeală. Maşina parcă sbura, dar cum ajunse la groapă, sbâc ! Roatele se înfipseră în nămol, stropi săriră din toate părţile şi automobilul stopă brusc.

Bill Gazon îşi înăbuşi cu greu o înjurătură, opri motorul şi sări jos. Dete din cap, mormăind:

- Frumoasă treabă !

Automobilul se înfundase în nămol până la osie.

- *Damned* ! asta-i...

- ...curată belea. Maşina noastră curată şi nouă ! – întrerupse Sam pe Bill, încercând să şteargă murdăria de pe caroserie.

- Eşti un măgar, mă Sam ! Noroiul de pe automobil n'are atâta importanţă cât cel de sub el. Ei pe unde scoatem, acum, cămaşa, după ce că pierdurăm atâta timp ? Zău să-ţi ieşi din pepeni !

- Da, poţi să faci asta ? Sunt curios s'o văd.

Şi iată că se ivi, ca din întâmplare, un fermier cu nişte cai şi cu toate uneltele necesare ca să scoţi dintr'un şanţ o trăsură.

Bill Gazon îl strigă, căci acela părea să se apropie cu oarecare şovăire.

- Allo, sir ! Parcă picaşi din cer. Ajută-mi să scot automobilul din groapă. Nu mă precupeţesc eu pentru câţiva dolari.

- All right, cinci dolari 1 Întotdeauna mi se dă atâta.

- Aha ! – îşi zise Bill Gazon. Vasăzică, tarif fix.

În sfârşit maşina fu scoasă din groapă şi gata să fie repusă în funcţiune.

Fermierul vârî în buzunar cei cinci dolari câştigaţi cinstit. Pe Bill Gazon îl năpădi un gând.

- Se pare că-ţi merg bine treburile cu operaţia asta.

- Hm, merge ! Azi dimineaţă am scos din gropi două automobile.

- A, or fi fost prietenii mei, Japonezii ?

- Japonezi erau, e adevărat, dar că sunt prietenii dumitale, asta nu ştiu. La revedere !

- Sănătate şi voie bună !

Fermierul ocoli cu mare atenţiune groapa, spre a se duce apoi în căutarea altor împotmoliţi. Cei doi prieteni se urcară în automobile, dă-dură drumul motorului şi porniră.

- Auzişi, Sam ? Azi dimineaţă, Japonezii au păţit ca şi noi, în acelaşi loc. Vasăzică, ne-au luat înainte cu opt-zece ceasuri. Să încercăm cât s'o putea, să câştigăm timpul risipit. Să sperăm că nu vom mai da peste alte gropi. Altfel, pierdem şi mai multă vreme şi ajungem şi cu bu-zunarele goale la destinaţie.

Şi Bill Gazon o luă razna cu maşina, ca şi cum ar fi voit să obţină un nou record. Şi totuşi grija de sora pe care o căuta îl făcea să creadă că viteza e prea înceată. Vehiculul însă nu putea suporta viteză mai mare, deşi Bill Gazon ar fi dorit să fie înaripat ca un leu-paraleu.

Nu'ncăpea nicio îndoială: Japonezii plecaseră la San-Francisco, ca, de acolo, să ajungă în Asia, cu vaporul. El trebuia neapărat să'mpie-dice aceasta, ştiind prea bine că, în Asia, i-ar fi infinit mai greu să dibuie cuibul Japonezilor, decât aci, unde predomină elementul alb. Puteau să treacă iarăşi săptămâni şi luni până să-I descopere din nou.

Bill Gazon se aplecă peste volan, uitându-se pe şoseaua pe care alerga ca vântul. Gândurile-i însă sburau la soră-sa şi soarta ei.

Deodată tresări.

În margine de drum, şedea un bărbat care prinse să-i facă nişte semne, ba după aceea îl chemă chiar:

- Allo, sir ! Fie-ţi milă şi ia-mă cu dumneata măcar la ferma vecină. Nu pot merge singur.

Bill Gazon nu prea era încântat de oprirea aceasta, dar datoria de om îi dicta să sară în ajutorul unui nenorocit.

Opri automobilul lângă el şi coborî cu Sam. Necunoscutul făcea o impresie jalnică, cu faţa-i miloagă. El ridică mâinile, implorător.

- Am căzut de pe cal, când voiam să-l încalec, şi mi-am frânt, de sigur, piciorul stâng. Ia-mă, te rog, pînă la ferma vecină, unde să pot tri-mite după un doctor.

Bill Gazon şi Sam ridicară cu mare băgare de seamă în vehicul pe drumeţul care părea să aibă dureri mari, culcându-l atenţi, pe locurile din fund. Apoi, se instalară din nou la volan şi cursa continuă.

Erau siliţi să meargă mai încet, ca să nu mărească durerile călăto-rului cu sguduiri prea puternice ale maşinii. Afară de aceasta, şoseaua era foarte sinuoasă în partea aceasta, şerpuind printr'un defileu de stânci crăpate. Se apropiau de munţii Nevada.

Deodată Bill Gazon se pomeni lovit din spate cu un obiect tare. Căzu cu capul pe volan, rămânându-i însă destulă putere şi prezenţă se spirit ca să ferească un accident şi automobilul să nu intre în stânci.

- Sam !

Negrul se întoarse speriat. A doua lovitură, care-l ţintea pe el, îl izbi numai la braţ. Şi, într'o clipă, se încinse o încăierare în maşină.

Bill Gazon simţi forţele irosindu-i-se. Lovitura în cap îi fusese aplicată cu putere. Nu-i era însă îngăduit să slăbească acum.

Îşi dete fulgerător seamă de pericol. Fără să bănuiască nimic şi îndeplinind o operă de Samaritean, căzuse într'o cursă întinsă de nişte hoţi de drumul mare şi automobile. Călătorul pe care se îndurase să-l ia în maşină îl indusese în eroare. Din moment în moment, ceata de bandiţi putea răsări din vreo vizuină, stâncile celea crăpate oferind prea destule ascunzători.

Şi, pe când Bill Gazon cârmea, cu ultima putere, vehiculul, Sam se lupta cu îndîrjire cu banditul, lovindu-se reciproc şi încercând să se arunce unul pe altul din maşină.

Totuşi, banditul nu fu în stare să reziste mult muşchilor de oţel ai lui Sam. O directă a Negrului, bine aplicată, îl expedie afară. E drept că tâlharul ascosese revolverul, slobozindu-l după automobil, dar gloanţele dădură greş.

Sam se aplecă îngrijat, spre prietenul său.

- Eşti rănit grav?

- Nu-i nimic. Fii gata, căci cel mai mare...

Bill Gazon nu termină. Şoseaua tocmai cotea pe după o stâncă. Trebuia deci să meargă mai încet, când din mai multe părţi răsună un a-meninţător:

- Stop !

Şi cinci bandiţi năvăliră din ascunzătorile lor, năpustindu-se asu-pra maşinii. Lui Bill Gazon nu-i rămase alta decât să oprească, deşi clo-cotea de furie.

Să lase oare pe aceşti bandiţi să-l ţie în loc ? Nu ! Furia îi dete noi puteri. Sări jos şi înşfăcă pe un bandit de gât şi-l izbi în ceilalţi. După aceea se înarmă cu o şurubelniţă cu care lovea orbeşte în tâlhari.

Sam înhăţă şi el unul, pe care-l ţinea înaintea sa ca un scut şi astfel, apărat, lovea în agresori cu picioarele, de parcă ar fi dat în ei cu nişte ciocane.

Neaşteptându-se la această împotrivire, bandiţii se retraseră spre a trage dintr’o ascunzătoare sigură asupra călătorilor, ca să-i silească să fugă.

Sam aruncă după ceilalţi pe ticălosul pe care-l înşfăcase, după care se avântă, împreună cu prietenul său, în maşină. Bill Gazon puse în funcţiune motorul şi vehiculul porni cu viteză. Peste câteva clipe însă trebui iar să frâneze, spre a face un mic viraj, deoarece deacurmezişul şoselei era întins un copac.

- Ţine-i pe bandiţi în şah şi, în timpul ăsta, îndepărtez eu obsta-colul.

Şi zicând aceasta Sam sări din automobil, alergând la copac. Pitit după volan, Bill Gazon ţinea în şah, cu revolverul, pe bandiţi, ca să-i împiedice să se apropie.

Intre acestea, Sam se silea să înlăture copacul. (Vezi pagina 12).

Capul îl durea de să-i pleznească tâmplele. O oboseală mare îl cuprinse. Ar fi preferat să închidă ochii

şi să-şi culce capul pe pernă, ca să doarmă, să tot doarmă. Nu-i era însă îngăduit.

Între acestea, Sam se silea să înlăture copacul. Părea însă aproape cu neputinţă ca un singur om să dea de o parte o asemenea greutate. Vinele dela tâmple îi se umflau şi pielea-i tuciurie sclipea ca bronzul. O încordare strşnică amuşchilor... apucă pomul de un capăt şi-l smuci în-lături.

În sfârşit ! se înapoiă după aceea la prietenul său alb.

- Gata ?

- *All right* !

Bill Gazon se grăbi să descarce cartuşele ce le mai avea în revol-ver, gonind cu aceasta şi mai departe pe bandiţi, după care luă volanul în mână.

Şoseaua era liberă şi bandiţii rămăseseră cu buzele umflate.

E adevărat că glaonţele lor şuierau pe după capetele celor doi pri-eteni, sgâriând caroseria; nu produseră însă nicio pagubă serioasă.

Bill Gazon se uită îngrijat pe şosea. Nu se vedea însă vreun nou pericol. În schimb însă, constată că un motociclist gonea înaintea lor.

Un sentiment de nelinişte îi se strecură în suflet, fără să-şi dea seamă de provenienţa lui.

Cine era motociclistul acela şi de unde răsărise aşa netam-nesam?

Nu-şi amintea să-l fi văzut înainte şi cu aât mai puţin nu-l obser-vase în timpul atacului; de asemenea nici Sam.

Bill Gazon mări viteza maşinii, ca să-l ajungă.

Deodată acela se întoarse. Cei doi prieteni tresăriră imperceptibil.

Imprudenţa motociclistului de a se uita înapoi îi fu fatală. Pierdu cârma, atinse o stâncă, se răsturnă şi

rămase ca ameţit, dar doar o clipă, căci se ridică repede.

Un moment în urmă, cei doi prieteni îl şi ajunseră cu automobilul şi, până ce el s'o rupă la fugă, Sam şi sărise afară, îl înhăţase li-i smulse şapca şi ochelarii. În faţa celor doi prieteni se afla un Japonez. Bill Gazon privi mirat pe Negru.

- Sam, acum îmi lămuresc eu totul. Japonezii ştiu că suntem în urma lor, aşa că tot ei au organizat atacul, ca să ne împiedice să-i urmă-rim. Poate că s'au ciocnit şi ei cu bandiţii, dar fireşte, erau în număr superior şi, atunci, i-au asmuţit asupra noastră, iar ăsta de ici avea de sigur sarcina să-i înştiinţeze de succes.

Sam dete din cap, în semn de aprobare. Nici nu se putea să fie altfel. Bill Gazon se tot frământa cu un gând şi cu altul până, în cele din urmă, se adresă japonezului captiv :

- Spune-mi tot ce ştii despre sora mea şi-ţi dau drumul ; altfel te leg de pomul de colo. Tu ştii prea bine că nu vreau nimic dela voi decât să puneţi în libertate pe sora mea Thea şi pe prietena ei, Rusoaica. Haide, vorbeşte, căci ţi-e în joc viaţa !

Japonezul strânse din buze îi privi batjocoritor şi nu-i răspunse.

Bill Gazon era pe deplin convins că nu-i va putea stoarce nicio informaţie. Orice încercare era trudă zadarnică. Se întoarse spre Sam şi-l întrebă:

- Ce facem cu păcătosul ăsta galben ?

- Dacă nu vrei să-l spânzuri apoi îi trag o bătaie număru'unu, de-l cotonogesc, ca să-i treacă pe vecie pofta să ne mai sâcâie.

- Nu, n'are niciun rost asta, căci atunci o să relateze imediat, dela primul telefon, tovarăşilor săi, insuccesul atacului, precum şi sosirea noastră şi nu mai găsim în San-Francisco decât cuibul gol. Leagă-l să-l ducem gratis cu automobilul nostru.

Şi, pe când Sam lega pe japonez, Bill Gazon opri motorul.

După aceea, trântiră în maşină pe captiv şi-şi reluară locurile.

Bill Gazon nu-şi cruţă automobilul. Din cauza atacului, pierdu-seră o groază de vreme. Vehiculul înghiţea kilometru de kilometru, con-ducătorul îndreptându-şi toată atenţiunea asupra direcţiei şi, totuşi, gân-durile-i fiind cu totul aiurea.

Mai avea vreun rost să lupte împotriva unui duşman superior, care avea pretutindeni complici şi spioni ? Nu era mai cuminte să renun-ţe la un duel inegal, lăsând soarta în voia ei, în speranţa unui sfârşit feri-cit ?

Nu, nu ! Nu voia să se lepede de misiunea sa. Era încă tânăr şi nu se temea de nimic.

În mijlocul gândurilor începu să audă pocnituri la carburator şi motorul oprindu-se din când în când, pe câte-o secundă, două.

Deodată, un scurt şuierat. Gata ! Motorul încetă să funcţioneze. Maşina mai merse o bucată după care se opri. Arzând de mânie Bill Gazon ciocăni, cu degetele în “par-brise”. Poftim, alta acum !

Parcă-i făcea cineva farmece. Mereu îi se punea câte ceva în cale.

Dar tot sbuciumul era de prisos. Mai bine jos din maşină şi să vadă care-i cauza de se produsese această pană !

Şi coborând, Bill Gazon se uită, să vadă ce-i cu Japonezul captiv. Dar ia-l de unde nu e !

Cei doi prieteni se uitară miraţi şi întrebători unul la altul.

- Măi Sam, spurcatu’ăla cu toate că era legat s’a dat deaberbeleacul din maşină. Nu l-aş fi crezut capabil de aşa ceva. Ne strică, acum, tot planul nostru de a ajunge neobservaţi la San-Francisco, căci nu cred să-şi fi

frânt gâtul când a alunecat afară. Japonezii ăştia sunt rezistenţi ca pisicile. Lua-i-ar Belzebut! Toate ne merg alandala. Ia dă' ncoa "Manualul de instrucţii pentru automobil ". "Scoţi bujia şi vezi de nu e mânjită". Şi aşa mai departe.

Bill Gazon urmă întocmai, cercetând cu zel pricina defectării.

Deodată auzi la spatele său un puternic :

- *Allo, Master* !

Se'ntoarse speriat. Ce mai era şi asta ? Nu văzu însă nicio figură străină. Doar Sam sta şi râdea cu poftă.

- Allo Master Billo, mi-a venit o idee.

Pe drumul ăsta ne-or prinde Japonezii, dar spre San-Francisco mai duc o mulţime de alte drumuri. Orişicum, am pierdut vreme; aşa dar, vom face un ocol, trăgându-le clapa uliilor galbeni. Ce zici : n'am drep-tate ?

- Ba e admirabilă ideea. Zău Sam, nu eşti tu chiar aşa de prost cum arăţi. Ala ! Iată că iar merge sacaua !

Îşi reluară la iuţeală locurile şi porniră din nou. Acum era vorba să ocolească spre a ajunge la San-Francisco.

Capitolul 2
Flăcări

San-Francisco mişuna de Japonezi, deşi Statele-Unite a pus sta-vilă imigraţiei japoneze. La fiecare pas întâmpini câte-un fiu al rasei galbene.

Bill Gazon intrase în oraş pe la Nord şi trase, cu prietenul său negru, la un hotel mic. Din cauza loviturii pe care o primise în cap, precum şi a încordărilor obositoare continue, puterile-i-se irosiseră complect.

Dinţii-i clăţăneau ca în febră şi căzu, istovit în pat. Deşi timpul era preţios, el nu mai putea merge înainte. Pur şi simplu.

Oricât ar scri romancierii despre bărbaţi cari rezistă la toate, sunt mofturi. Orice corp îşi cere drepturile sale.

Nu tăgăduim că Bill Gazon avea un trup de oţel, care era în stare să'nfrunte multe. Dar iacăte-l, acum, ajuns la capătul forţelor sale.

Şi apoi, ce să facă el seara târziu su peste noapte, spre a-şi con-tinua investigaţiile ? În primul rând îi trebuia odihnă ca să poată relua, întărit, lupta, căci, într'adevăr, era o luptă dârză aceea care-l aştepta.

Fu, pentru dânsul, o noapte de insomnie. Lovitura ce-i se aplicase îi provoca dureri cumplite, pe cari compresele reci ce-i le schimba Sam, îi le alinau prea puţin. Mai puneţi, pe deasupra, şi grijile ce-l consumau.

Dimineaţa, chelnerul – tot un tip galben – aduse dejunul cu care prilej înştiinţă că hotelul a fost vândut seara şi că noul proprietar doreşte să se prezinte pasagerilor săi.

Şi imediat după aceea, intră hotelierul. Cei doi prieteni ridicară capetele, miraţi. Noul proprietar era un Japonez !

El li se recomandă, într'un şuvoiu de politeţe asiatică, se interesă de starea lui Bill Gazon, urându-i însănătoşire grabnică şi exprimându-şi speranţa că cei doi prieteni se vor simţi bine în casa lui.

Ultima frază era îmbibată de oarecare ironie.

În nenumărate plecăciuni, Japonezul dispăru. Nu ieşi însă bine şi Bill Gazon sări în sus.

- Sam, pun rămăşag pe tidva asta a mea, care mă doare, că iar e la mijloc o drăcie a duşmanilor noştri. Pesemne că, cu toate măsurile, tot au aflat de sosirea noastră şi clocesc o nouă mârşăvie. Vânzarea asta, aşa la iuţeală a hotelului e cu tâlc. Să fim în gardă !

Negrul dete din cap. Şi lui îi venise aceeaşi bănuială ca şi priete-nului său alb.

Acesta nu putu părăsi patul nici în ziua aceasta, fiind încă slăbit. Ca să nu stea însă de geaba, Sam se hotărâ să dea o raită prin oraş.

Bill Gazon îşi puse arma lângă dânsul ca să fie pregătit de orice.

Timpul îi se păru nesfârşit de lung în lipsa lui Sam. Acesta se'ntoarse târziu după amiazi, întărind bănuiala că duşmanii îi descope-riseră.

- În toate părţile vezi chipuri galbene. Am nimerit într'un adevă-rat cuib de viespi.

- Şi le vom simţi în curând înţepăturile.

Sam rămase şi'n noaptea aceasta în camera prietenului său bol-nav.

Deodată, un sgomot uşor trezi pe Bill Gazon. Ba o clipă îi se păru chiar că a văzut la fereastră un cap. Sau să se fi înşelat oare ?

Se ridică puţin şi căută atent, câteva minute la fereastră. Nu văzu însă nimic care ar fi putut însemna o primejdie. Vasăzică fusese o nălu-cire !

Credinciosul Sam dormea pe scaun, biruit de oboseală. Bill Gazon îşi lăsă iar capul în perne, trase cu urechea un răstimp şi adormi din nou.

Dar când, a doua zi, se treziră şi se uitară, întâmplător, la fereas-tră, săriră în picioare, cu un strigăt de spaimă şi alergară într'acolo.

Peste noapte, se puseseră la fereastră gratii.

Bill Gazon îşi prinse fruntea în palme. Aşadar, nu se’nşelase când îi se păruse, noaptea, că vede acolo un cap.

Ce rost vor fi având gratiile aplicate pe furiş ?

Deşi nu se’ndoi nicio clipă asupra scopului lor, totuşi nu se’ncu-metă să-şi exprime bănuiala. Întorcându-se spre Negrul care era com-plect sdrobit îi zise:

- Nu te necăji, Sam, că ai adormit. Te-ai chinuit destul ultimele zile. Nu trebue să ţi se facă nicio imputare. Dar ia treci în odaia ta şi te uită la fereastră !

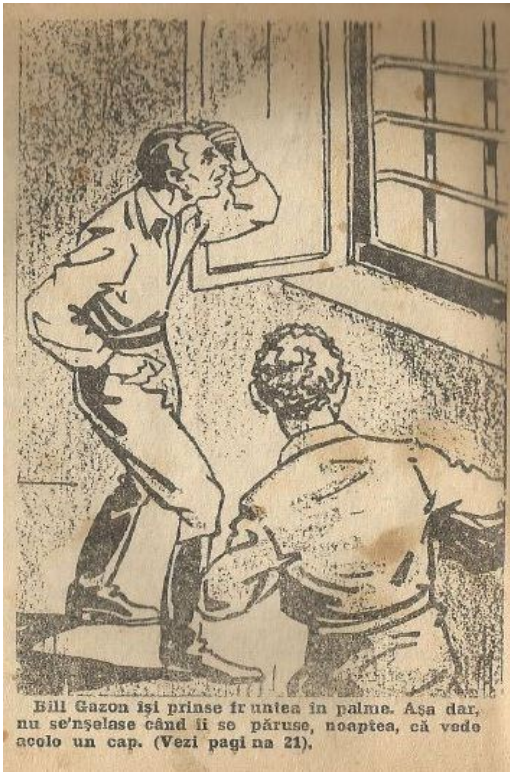

Bill Gazon îşi prinse fruntea în palme. Aşa dar, nu se'nşelase când îi se păruse, noaptea, că vede acolo un cap. (Vezi pagina 21).

Sam îl ascultă şi se înapoiă cu ştirea că şi la fereastra lui se puse-seră, peste noapte, gratii. Se priviră unul pe altul, miraţi şi întrebători.

Bill Gazon se'ncredinţă că gratiile erau de afară, solid înşurubate şi chemă imediat pe hotelier, ţinând să se dumirească pe dată asupra mo-tivului pentru care lucrul acesta se făcuse în taină.

Trecu destul de mult până să vie hotelierul, cu acel zâmbet speci-fic asiatic, despre care nu ştii dacă exprimă amabilitate smerită sau iro-nie.

- Ce te-a determinat să pui gratii la ferestre şi pentru ce aşa de în secret ?

- În propriul dumitale interes.

- Nu pricep.

- Vrem să te silim să rămâi în odaie şi să-ţi cruţi sănătatea şi via-ţa.

Şi, până ce prietenii cei doi să sară la hotelier, să-l înşface, el şi alunecase pe coridor, încuind pe dinafară uşa. Zadarnic se opintiră într' însa. Ea rezistă.

- Canalie !

- Dacă vă e scumpă viaţa, staţi liniştiţi înăuntru până deschid uşa şi vă dau drumul, altfel, sunteţi pierduţi. Bill Gazon, cu tot curajul dumi-tale, atât dumneata cât şi Negrul sunteţi nişte ageamii. Renunţă mai bine la luptă ! Nu-ţi pot spune mai mult ! Ar fi păcat de dumneata.

Bill Gazon auzi tot ce-i spuse hotelierul pe uşă.

Vasăzică aşa departe ajunseseră lucrurile; să-şi bată joc duşmanii de el ! Faptul că hotelierul îi zicea pe nume dovedea că Japonezii ştiau că el e fratele Theei. Şi acum îl sfătuiau să renunţe de bună voie la luptă.

Nu, niciodată ! Cât o mai curge sânge în vinele sale nu va ceda. Făgăduise mamei sale s'o aducă acasă pe sora sa şi în ciuda tuturor vici-situdinilor, se va ţine de cuvânt.

Sam încerca mereu să deschidă uşa cu forţa. Bill Gazon însă îl opri, aşteptând să se depărteze hotelierul, căci cu forţa brutală nu era nimic de făcut, cel puţin în acest moment.

- Iată-ne căzuţi în cursă. Nimic nu le rămâne ascuns Japonezilor; pretutindeni au spioni şi complici. Ce ne facem, Sam ? trebue să ieşim din închisoarea asta. N'am poftă să stau încarcerat până banda galbenă se va fi pus la adăpost. Numai o stratagemă ne poate ajuta. Ia pune-ţi şi tu la contribuţie creierul tău terciuit, scumpe camarade !

Şi, pe când Bill Gazon sta, gânditor la fereastră, trecură pe dina-intea casei două automobile. Nişte servitori le formau escortă, iar din ca-să ieşi...

- Thea !

...Strigă Bill Gazon. Sora sa însă, pe care o căuta atâta, n'auzi chemarea fratelui ei. Se şi urcase în maşină, lângă prietena ei Rusoaica Ivanovna.

Motoarele începură să duduie... de bună seamă cu calcul. Japo-nezii se suiră în automobile şi acestea porniră.

Bill Gazon se'mpletici. Să nu înnebuneşti ? Din nou fusese în preajma ei. Locuise în casa aceasta, în care el fusese ţinut închis. Atât de aproape îi adusese soarta: numai o uşă îi despărţea.

Acum însă, ea era târâtă mai departe şi el nu ştia unde. Sau, dim-potrivă, o ştia perfect ? Japonezii îşi duceau frumoasa pradă în Asia, iar el era captivul lor !

- Sam, am văzut pe sora mea Thea. Tocmai a plecat cu Japonezii. A locuit, împreună cu noi, în acelaşi hotel. Dar ce stau eu şi vorbesc ? Bandiţii duc pe sora mea în port, ca s'o transporte din nou în Asia, iar noi stăm prinşi aci. Trebue să ieşim cu orice preţ.

Sam înţelese pe dată şi amândoi se azvârliră cu toată puterea în uşă. Mereu şi iar mereu !

Deodată, se auziră glasuri pe culoarşi nişte paşi se apropiară de uşă. Cei doi prieteni încetară, pentru un moment, cu sforţările lor şi tra-seră cu urechea.

Hotelierul strigă de afară:

- Staţi înăuntru dacă vă e scumpă viaţa. Eu îndeplinesc ordinele primite.

- Deschide imediat, căci, altfel, vai pielea dumitale !

Un hohot de râs fu răspunsul la această ameninţare. În superiori-tatea lor numerică, Japonezii se simţeau călare pe situaţie.

Cei doi prieteni izbiră cu scaunele în uşă, dar o clipă în urmă un cuţit sbură în şuier pe lângă Bill Gazon, înfigându-se în lemn. Proiectilul nu pututse fi aruncat decât dela fereastră.

Tânărul se întoarse şi zări chipurile batjocoritoare ale câtorva Japonezi, dar când să scoată arma şi să tragă asupra lor, dispărură pe dată.

Începu să izbească din nou în uşă.

Deodată un cuţit îi atinse fruntea şi sângele prinse să-i curgă pe obraz. În acelaşi timp, un glonte străbătu prin uşă.

Era un ultim avertisment.

Bill se uită la fereastră. Feţele galbene îi păreau nişte caricaturi. Picase în vreo sucursală a iadului ? Să fi pierdut totul... totul ? Nu mai exista nicio putinţă de scăpare ?

Fără să se sinchisească de avertisment, Bill Gazon continuă să izbească în uşă. Cuţite şi gloanţe se înfigeau, alături de el, în lemn.

Din moment în moment, putea fi nimerit. Lui însă nici că-i păsa de primejdie. Esenţialul era ca să iasă din închisoare.

Deodată Negrul îl înlănţui de mijloc, îndepărtându-l de uşă şi trăgându-l din răsputeri spre peretele ocrotitor.

- Ai înebunit Sam ?

- Nu eu, ci tu. Ne punem viaţa în rizic fără niciun folos. Sam are o idee mai bună: viclenie contra forţă.

- Hai vorbeşte repede !

- Du-te tu la fereastră şi goneşte, cu arma ta, maimuţoii ăia ! Restul lasă în seama mea !

Poate că avea dreptate Sam. Bill Gazon reflectănumai o secundă, apoi alergă la fereastră, cu arma întinsă. Japonezii dispărură numaidecât de lângă gratii. Sam se furişă ca o pisică spre uşă. Trase un răstimp cu urechea, iar după aceea târî într'acolo tot felul de materii inflamabile, pe cari le aprinse. Flăcările cuprinseră imediat lemnul.

...după aceea, târî într'a colo tot felul de materii inflamabile, pe cari le aprinse. (Vezi pagina 27).

Un moment în urmă, uşa ardea.

- Minunat ! Pe aci nu pot pătrunde mişeii, aşa că nu ne vor mai supăra din partea aceasta. Alungă puţin banda galbenă, căci gratiile se pot scoate mai uşor decât uşa.

Bill Gazon goni, cu focurile oarbe, pe japonezi, în timp ce Sam se opintea în gratiile, cari erau înşurupate pe din afară şi nu puteau rezis-ta atacului. Şuruburile se slăbiră şi, după încă o puternică smucire, fieră-ria căzu la pământ. Cei doi prieteni îşi încărcară armele şi, fără să ţie seamă de pericol, coborîră pe fereastră şi săriră de pe muchia de zid în stradă. Nu făcură însă niciun pas şi fură împresuraţi de Japonezi, cari încercară să-i împingă înapoi în hotel.

Nu'ndrăzniră însă să facă uz de arme, în stradă, ceea ce fu de fo-los celor doi asaltaţi, cari abătură fără milă, o ploaie de pumni asupra agresorilor, Sam dovedind înc'odată cu neîndoielnică certitudine că e un boxer plin de talent, putându-se lua la întrecere chiar cu celebrul Carnera.

Ameţiţi de lovituri, Japonezii se retraseră, lăsându-le drumul li-ber.

Urmat de Sam, Bill Gazon o luă fuga de vale. Haita galbenă go-nea după ei. Aproape de centrul oraşului, cei doi prieteni se opriră.

Bill Gazon întoarse capul. Japonezii urmăritori se evaporaseră. Doar ici-colo apăreau mutre galbene, dar fireşte, nu putea spune dacă erau sau nu agresorii.

- Şi acum, repede în port ! – îndemnă el. Poate că mai apucăm vaporul cu care vor pleca Japonezii. Dacă n'o să am încotro, va trebui să recurg la ajutorul poliţiei, deşi aş fi voit să-mi ajung scopul fără sprijin străin şi cu toate că Japonezii m'au ameninţat să-mi prăpădească surioa-ra, dacă aduc la cunoştinţa autorităţilor îndeletnicirile lor.

Chemă un automobil şi, după ce se convinse că şoferul nu e Ja-ponez, îi ceru să-l ducă, pe el şi pe Sam în port.

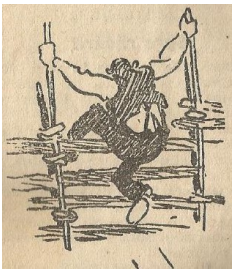

Capitolul 3
Spre răsărit

N’ajunse bine maşina în port şi cei doi prieteni şi săriră jos. Un vapor mare staţiona în cheiu. Bill Gazon plăti cursa şi întrebă pe şofer:

- N’ai putea să-mi spui unde pleacă vaporul ?

- “San Felipe” porneşte mâine spre Iokohama.

Bill Gazon cumpăni: vaporul acesta pleacă abia dimineaţă, niciun alt vapor de pasageri nu e ancorat în port ; aşa dar Japonezii şi sora sa Thea trebue să se afle pe acesta.

Sau să fi venit prea târziu şi altul o fi plecat înainte ?

Însoţit de Sam ca de propria-i umbră alergă la biroul de informa-ţiuni.

Nu, niciun vapor nu plecase, afară de cel poştal la şase diminea-ţa. Nu mai încăpea, deci, nicio îndoială. Răpitorii surorii sale nu se pu-teau folosi decât de acest vapor spre a ajunge în Asia, în Japonia.

Totuşi “San Felipe” n’avea să ia largul mării decât dimineaţa. De ce dar s’or fi grăbit Japonezii ? Nu era de crezut că s’or fi îmbarcat, cu atât mai mult că vor fi aflat, de acum, că cei doi prieteni au reuşit să sca-pe.

Pe când Bill Gazon se sbătea cu aceste diferite probleme, împle-ticindu-se în “dacă” şi “dar”, Sam aruncase o ochire scrutătoare în juru-i. Îşi înghionti uşor prietenul.

Pe scara de comunicaţie, veneau de pe “San Felipe” doi Japo-nezi, cari se întreţineau cu vioiciune cu un cârmaciu. Lui Bill Gazon îi se păru că recunoaşte într’înşii membri ai bandei pe care o urmărea.

Nu intrară dar bine la agenţia de vapoare, că Bill Gazon se’ndreptă spre cârmaciu, pe care-l întrebă:

- Sir, când ia “San Felipe” largul mării ?

- Mâine dimineaţă abia !

- Aha ! Dar ceva pasageri nu-s pe bord ?

- Nu.

- Mă mir, căci nişte prieteni de ai mei, Japonezi, erau hotărâţi să se îmbarce de pe acum şi eu venisem să ne despărţim.

- Vă pot asigura pe onoarea mea, *mister*, că niciun călător nu se află pe bord şi mai puţin Japonezi. Doar oiu fi ştiind-o eu mai bine. E adevărat că cei doi Japonezi cu cari am vorbit adineaori au depus nişte bagaj, dar ei au intenţia, pe cât ştiu eu, să călătorească în direcţie opusă.

- Mulţumesc ! M’am înşelat atunci .

Şi Bill Gazon oferi cârmaciului o ţigară şi se retrase cu Sam. Vasăzică, Japonezii nu se aflau pe bord şi nici n’aveau să se servească de acest vapor. Încotro se’ndreptau, atunci, duşmanii săi cu sora sa ?

- Ascultă Sam ! Urmărim ulii ăia galbeni !

Şi ascunşi după un chioşc, aşteptară reapariţia celor doi Japonezi, decurs de timp ce nu fu prea lung. Aceştia ieşiră dela agenţia de vapoare şi o luară domol spre oraş.

Bill Gazon se şi legăna în iluzia că va reuşi să-i dejoace, când un puştiu de Japonez trecu fuga pe lângă el, spre a ajunge pe cei doi com-patrioţi cărora le strigă ceva.

Ei se opriră pe dată, se'ntoarseră, râzând şi priviră batjocoritori pe cei doi prieteni.

Intenţia lui Bill Gazon fusese dezvăluită. Rămase locului cu Sam, supărat şi neştiind ce să facă. În aceeaşi clipă cei doi Japonezi săriră într' un autobus care tocmai trecea.

- Ne-am fript ! Iacăte că spală putina şi noi am rămas cu bezele umflate. Aici mişună de spioni galbeni şi mă aflu azi în aceeaşi situaţie ca şi atunci când am pornit cercetările.

Bill Gazon nu se descurajă însă. Trebuia să rişte şi ultima încer-care.

Făcu semn lui Sam să-l urmeze şi sări într'un autobus de pe ace-eaşi linie de care se slujiseră cei urmăriţi. Se uitau cu atenţiune în dreap-ta şi-n stânga şi se şi apropiau de periferie, când Bill Gazon tresări uşor. Cele două automobile ale Japonezilor staţionau într'un colţ şi aceştia tocmai se suiau în ele.

Aşa dar tot îi dibuise.

Bill Gazon atrase atenţia lui Sam şi amândoi săriră jos. Până să ajungă însă în locul unde Japonezii îşi aşteptaseră tovarăşii, cele două maşini o şi şterseră. Bill Gazon nu putu constata decât direcţia traseului.

- Ce tâmpenie mă Sam, că ne lăsarăm maşina la hotel ! Nu ne pu-tem însă aventura din nou în spelunca aceea, căci, în niciun caz, n'am reintra, fără luptă, în posesia avututlui nostru şi afară de asta, tâlharii vor prinde imediat de veste. Pun rămăşag că întraega afacere cu vaporul a fost doar un moft ca să ne inducă în eroare. Nu se înapoiază în Asia, ceea ce mă bucură peste măsură, ci au luat-o spre răsărit. Cu siguranţă că traversează, cu automobilul, Sacramento, spre cealaltă

coastă. Dac'am avea un automobil, am reuşi, poate, să-i ajungem pe drum. N'avem însă bani destui ca să ne cumpărăm unul nou.

- Nu te mai frământa atâta, Billo ! Chiar din prima zi am pus ma-şina, împreună cu bagajul la adăpost. Prea îmi mirosea mie a praf de puşcă în vizuina aia galbenă.

- Mă Sam, tu eşti un geniu ! – se veseli Bill Gazon.

Şi, într-adevăr, chiar în ziua în care Japonezul se recomandase ca nou prprietar al hotelului, Negrul, suspectând împrejurarea transportase pe furiş automobilul cu bagajul, depozitându-l în garajul unui hotel de Negri. Căci şi aşa ceva exista în San-Francisco; un hotel gospodărit de Negri şi nu se prenumeră printre cele mai rele ale oraşului.

În acelaşi timp, avusese grijă să puie să se umple carbuartorul cu benzină. Era o măsură admirabilă.

Bill Gazon îşi uită de dureri, se aşează la volan şi porni cu o viteză contrarie regulamentului circulaţiei. Era doar vorba să ajungă pe fugari. Ştia ce direcţie au luat.

Avură în curând oraşul în urma lor. Se uitau cu încordare pe şosea. Chiar dacă Japonezii erau cu o jumătate de oră înaintea lor, totuşi, din cauza fetelor, nu puteau merge cu aceeaşi viteză ca Bill Gazon. De asemenea nu ştiau că cei doi prieteni se şineau după dânşii, aşa că-şi puteau îngădui răgaz.

Nu era chestie decât de minute ca Bill să-i ajungă şi să-şi realizeze, în fine, scopul.

În cele două maşini nu încăpeau decât cel mult şase Japonezi şi, cu ajutorul lui Sam, tânărul Alb putea înfrunta o luptă cu ei, încredinţat că, de astă dată îi va învinge.

Automobilul gonea fără întrerupere, fiece minută, fiece secundă având menirea să micşoreze distanţa dintre urmăriţi şi urmăritori. Inima lui Bill Gazon bătea în acelaşi ritm cu motorul.

Întrecuse multe maşini. Şoseaua era tot mai liberă şi putea mări viteza. Din nou se apropiau munţii stâncoşi, iar cotiturile se înmulţeau.

El nici că se sinchisea de primejdie.

Rar de tot ce micşora viteza şi aceasta numai la curbele cele mai periculoase. Adeseaori, automobilul nu mergea decât pe două roţi şi une-ori se sălta în sdruncinături straşnice, roţile din spate lunecând într'o par-te. Întotdeauna însă, reuşea să-l readucă în stăpânirea sa. Totul era să nu slăbească, fiece secundă fiind infinit preţioasă.

În sfârşit, răsăriră înaintea prietenilor două maşini.

Nu puteau fi decât cu Japonezii urmăriţi.

Bill Gazon tresălta de bucurie. Acu'-acu îşi va ajunge scopul.

O clipă în urmă, o cotitură de după o stâncă sustrase cele două maşini privirilor sale. Dar iată-le iar înaintea sa. Tocmai venea o linie dreaptă.

Japonezii păreau să fi observat pericolul ce-i ameninţa şi mărise-ră viteza. Bill Gazon însă tot credea în triumful său. Cursa dintre adver-sari începu.

Fiece nerv al lui Bill Gazon era încordat. Ameţit de gălăgia mo-torului, n'auzi sosirea unui tren şi Sam trebui să-i atragă atenţia. O cale ferată se'ntindea pe şosea. Trenul se apropia din ce în ce şi ţignalul de alarmă al locomotivei răsuna ascuţit.

Urmară momente de cumplită nesiguranţă. Convoiul de vagoane era doar la câţiva metri de răscruce. Primul automobile al Japonezilor, în care era şi Thea, tocmai reuşea să treacă dincolo de şine, urmat de celă-lalt.

Bill Gazon opri pe al său al doi metri de trenul care venea verti-ginos. Energia ameninţă să-l părăsească un moment, dar şi-o recăpătă numaidecât şi nu văzu bine capătul trenului că şi repuse în funcţiune motorul.

Urmă un mic sdruncin, o uşoară atingere a tamponului ultimului vagon cu una din roţile de dinainte ale automobilului dar deajuns ca să-i deterioreze cauciucul.

Bill Gazon cârmi maşina-i avariată peste şine şi stopă. Sări jos şi, trântindu-se pe marginea şoselei îşi acoperi, disperat, obrazul cu palme-le.

Zadarnic ! Zadarnic totul !

Speranţa, luptele sale, goana după duşmani...totul fusese de pri-sos.

Până să repare stricăciunea, Japonezii aveau să câştige o distanţă colosală. Aşa de aproape de ţintă şi totuşi...

- Billo, parcă-mi spuseşi odată că cel de-şi pierde curajul a pierdut totul ?

Bill Gazon câtâ lung în ochii credinciosului său camarad negru.

- Ai dreptate, Sam ! înainte ! Tot biruim noi odată şi odată !